

Dr Robert A. Peterson, Kościół i rzeczy ostateczne, sesja 9, Znaki Kościoła, podział kościelny i biblijne zasady dotyczące błędów

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doctrines of the Church and Last Things. To jest sesja 9, Znaki Kościoła, Separacja Kościelna i Biblijne Zasady Dotyczące Błędu.

Teraz przechodzimy do wykładów od atrybutów Kościoła do znaków Kościoła.

Módlmy się. Panie Jezu Chryste, dziękujemy Ci, że jesteś Panem Kościoła. Dziękujemy Ci, że uczyniłeś nas częścią swojego ludu. Pracuj w nas, zachęcaj nas, módlmy się. Koryguj nas tam, gdzie tego potrzebujemy, prowadź nas swoją wieczną drogą. Modlimy się w Twoim świętym imieniu. Amen.

Rozmawialiśmy o atrybutach kościoła, które były patrystyczne, definiujące i konfesyjne. Jest jeden święty katolicki i apostołski kościół. Teraz przechodzimy do cech kościoła, które są kwestią polemiczną, reformacyjną.

Na końcu są trzy znaki. Luter w pewnym momencie mówił o siedmiu znakach kościoła: kazaniach, chrzcie, Wieczerzy Pańskiej i kluczach. Odnosi się do Ewangelii Mateusza 18; ma na myśli dyscyplinę, powołanie duchownych, modlitwę, publiczne nabożeństwa i posiadanie Krzyża Świętego; jego słowa, przez to, miały na myśli prześladowania. Podkreślam to, aby powiedzieć, że Luter tak naprawdę nie twierdził, że jest to liczba, która powinna być używana w życiu kościoła, ale że reformatorzy myśleli w tych kategoriach.

W Genewie Kalwina, Genewskim Wyznaniu Wiary z 1536 r., część tego była taka, artykuł 18, właściwy znak, liczba pojedyncza, to łacina, notae, liczba mnoga, notae, właściwy znak, po którym właściwie rozróżnić kościół Jezusa Chrystusa, to aby jego święta ewangelia była czysto i wiernie głoszona, proklamowana, słyszana i przestrzegana, aby jego sakramenty były właściwie sprawowane, nawet jeśli są jakieś niedoskonałości i błędy, jak zawsze będą wśród ludzi. Mówi znak i stawia ewangelię na pierwszym miejscu, ale potem uwzględnia sakramenty i zauważ, że nie wspomniano jeszcze o dyscyplinie. W istocie, w badaniach Kalwina toczy się debata, czy uwzględniał dyscyplinę; uważał dyscyplinę za ważną; nie ma tu żadnej debaty, ale wszyscy zgadzają się, że miał słowo i sakramenty jako pierwsze dwa znaki. Jego tradycja z pewnością dodała dyscyplinę. To pytanie wykraczające poza nasze obecne zainteresowanie, nasze obecne zmartwienie, czy Kalwin miał trzeci znak dyscypliny.

Standardowa konfesyjna ekspozycja znaków pochodzi z Belgijskiego Wyznania Wiary z 1561 r., autorstwa Guido de Bray. Jest to apologia, obrona prześladowanych chrześcijan reformowanych na nizinach, Belgijskiego Wyznania Wiary, i jak powiedzieliśmy wcześniej, jest częścią trzech form jedności, wraz z Heideberskim Wyznaniem Wiary i Kanonami Dort, kościołów reformowanych. Normy Westminsterkie są symbolami doktrynalnymi dla kościołów presbiteriańskich.

Belgijskie Wyznanie Wiary, artykuł 29, wierzymy, że powinniśmy pilnie i bardzo ostrożnie rozeznawać na podstawie słowa Bożego, co jest prawdziwym kościołem, ponieważ wszystkie sekty na świecie dzisiaj roszczą sobie prawo do nazwy kościoła. Nie mówimy tutaj o towarzystwie hipokrytów, którzy są zmieszani z dobrymi w kościele i którzy mimo to nie są jego częścią, chociaż są tam fizycznie, ale mówimy o odróżnieniu ciała i wspólnoty prawdziwego kościoła od wszystkich sekt, które nazywają siebie kościołem. On nie tylko sprzeciwia się Rzymowi, ale także radykalnej reformacji; mówimy o reformatorach-magistratach Lutrze, Bezie, Lutrze, Zwinglim i Kalwinie, którzy mieli poparcie państwa i księcia.

Radykalni reformatorzy byli barwną ekipą, a w radykalnej reformacji było wystarczająco dużo błędów i dziwactw, że Luter i Kalwin nie rozróżniali tam prawdy i fałszu; co ciekawe, chociaż było tak wiele fałszu, ponieważ radykalna reformacja obejmowała antytrynitarych, było to przestępstwo zagrożone karą śmierci w XVI wieku. Obejmowało to apokaliptycznych fanatyków przejmujących miasta w imię Pana. Obejmowało to, trudno w to uwierzyć, ale XVI-wieczny nudyzm i poligamię, twierdząc, że wraca się do księgi Ogrodu Eden w przypadku pierwszego i do okresu patriarchalnego w przypadku drugiego.

Tak czy inaczej, jest to błędne; mylili się, ale zrozumiałe jest, że reformatorzy potępiają wszystkich anabaptystów radykalnej reformacji. To było błędne, ale niestety tak zrobili. Tak więc Belgijskie Wyznanie próbuje odróżnić prawdziwy kościół reformacyjny, który uważają za kościół katolicki lub powszechny, od nie tylko Rzymu, ale wszystkich tych; nazywają je sektami, radykalną reformacją, entuzjastami, to inna nazwa, której używali.

Prawdziwy kościół można rozpoznać, jeśli ma następujące cechy. To jest ostateczne, symboliczne, wyznaniowe stwierdzenie. Kościół angażuje się w czyste głoszenie ewangelii.

Korzysta z czystej administracji sakramentów, tak jak ustanowił je Chrystus. Praktykuje dyscyplinę kościelną w celu korygowania błędów. To są trzy znaki kościoła.

Krótko mówiąc, rządzi się według czystego słowa Bożego, odrzucając wszystko, co jest mu przeciwne i uznając Jezusa Chrystusa za jedyną głowę. Czy to jest cios w

Rzym? Oczywiście, że tak. Dzięki tym cechom można być pewnym rozpoznania prawdziwego kościoła i nikt nie powinien być od niego oddzielony.

Jeśli chodzi o tych, którzy należą do kościoła, możemy ich rozpoznać po wyróżniających cechach chrześcijan. Jest to unikalne dla belgijskiego wyznania. I przez lata moi studenci uznali to za coś nowego i odświeżającego, nie tylko znaki kościoła, ale także znaki chrześcijan, mianowicie przez wiarę i ucieczkę od grzechu i dążenie do prawości.

Wiara, sprawiedliwość. Gdy już przyjęli jedynego Zbawiciela Jezusa Chrystusa, zauważ, że pobożność podąża za wiarą w ewangelię. Kochają, wiarę i sprawiedliwość i kochają prawdziwego Boga i swoich bliźnich, nie zwracając się ani w prawo, ani w lewo, i krzyżują ciało i jego uczynki.

Choć wielka słabość w nich pozostaje, prawdziwi chrześcijanie, to znaczy, walczą z nią duchem, z dużej litery, przez wszystkie dni swojego życia, nieustannie odwołując się do krwi, cierpienia, śmierci i posłuszeństwa Pana Jezusa, w którym mają odpuszczenie grzechów przez wiarę w niego. A co do fałszywego kościoła, zgadnij, co to jest? Przypisuje sobie i swoim zarządzeniom więcej autorytetu niż słowu Bożemu. Nie chce podporządkować się jarzmu Chrystusa.

Nie udziela sakramentów tak, jak Chrystus nakazał w swoim słowie. Raczej dodaje do nich, Rzymian 7, lub odejmuje od nich niektórych radykalnych reformatorów, jak mu się podoba. Opiera się bardziej na ludziach niż na Jezusie Chrystusie.

Prześladuje tych, którzy żyją według słowa Bożego i gani je za jego wady, chciwość i bałwochwalstwo. Te dwa kościoły są łatwe do rozpoznania i tym samym do odróżnienia od siebie. Wyznanie Scotta zawiera istotne informacje.

Norma westminsterska nigdy nie wspomina konkretnie o znakach, ale zawiera również istotne informacje. To wyznanie Belchera podaje te trzy znaki kościoła. A co z uzasadnieniem biblijnym? Jeśli chodzi o słowo, w istocie zarówno słowo, jak i chrzest chrześcijański są wymienione w wielkim nakazie Jezusa dla kościoła.

Wielkie polecenie jest bardzo ważne. Zmartwychwstały Chrystus w swoich ostatnich słowach do Kościoła, zanim wstąpił do Ojca, daje to polecenie. Poprzedza je jego stwierdzenie, że ma uniwersalną władzę.

Następuje obietnica Jego wiecznej obecności. Wszelka władza, Mateusz 28, 18, wszelka władza w niebie i na ziemi została mi dana. Idźcie tam i nauczajcie wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego, ucząc je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem.

A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni aż do końca świata. Nauczanie ich wielkiego nakazu jest nakazem ewangelizacji, dorozumianym, uczniostwem, wyraźnym, chrztem, pierwszym sakramentem dwóch, chrztem i Wieczerzą Pańską. I konkretnie, znowu, słowem, nauczanie ich, aby przestrzegali wszystkiego, co wam przykazałem.

Innym dobrym dowodem na to, że Słowo Boże jest najważniejsze, jest 2 Tymoteusza 4:2, gdzie Paweł mówi swojemu podwładnemu, że go obarcza. To również poważna sprawa. Tak więc oba wielkie polecenia są uroczyste i ważne.

Podobnie, jest polecenie od apostoła do delegata apostolskiego. Polecam ci w obecności Boga i Chrystusa Jezusa, który będzie sądził żywych i umarłych, i przez swoje pojawienie się i swoje królestwo. Mam na myśli, że mówimy tu o poważnych sprawach, prawda? Głoś słowo.

Bądźcie gotowi na czas i nie na czas. Napominajcie, strofujcie i napominajcie z całkowitą cierpliwością i nauczaniem. Wszystko to jest rozszerzeniem i zastosowaniem głoszenia słowa.

Zgadzam się z tą koncepcją, a kościoły reformowane ją zaakceptowały. Ewangelikalizm, ogólnie rzecz biorąc, choć nie tak wyraźnie, jak czasami moglibyśmy, mogli, mogli, moglibyśmy, jestem ewangelikiem, zaakceptował trzy znaki. Powiedzmy jasno, że pierwszy znak jest podstawą pozostałych dwóch.

Słowo jest najważniejszym znakiem kościoła. W istocie sakramenty są widzialnymi słowami. Widzimy to w Wieczerzy Pańskiej, 1 Koryntian 11:23, ilekroć spożywacie ten chleb i pijecie ten kielich, śmierć Pańską głosicie, aż przyjdzie.

Przestrzeganie Wieczerzy Pańskiej ze słowami ustanowienia jest proklamacją śmierci Pana. Jest proklamacją zadośćuczynienia. Jest to głoszenie ewangelii w symbolice w tej ceremonii.

Wieczerza Pańska jest ceremonialnym głoszeniem ewangelii, podobnie jak chrześcijański chrzest, który komunikuje zjednoczenie z Chrystusem oraz oczyszczenie i przyjęcie Ducha Świętego. Nie mówię, że te rzeczy są automatycznie przekazywane w chrzcie. Mówię, że to właśnie oznacza chrzest.

Podobnie jest z Wieczerzą Pańską. Oznacza ona przede wszystkim zjednoczenie z Chrystusem, a także usprawiedliwienie, uświęcenie i adopcję. Wszystkie te rzeczy nie są automatycznie nadane, ale obiecane przez Boga i otrzymane przez wiarę.

Tak więc są trzy znaki, ale tak naprawdę jest jeden podstawowy znak, słowo. Dyscyplina, trzeci znak, jest zastosowaniem słowa z Ewangelii Mateusza 18, 1 Listu do Koryntian 5 i tak dalej. Słowo jest podstawowym znakiem.

Sakramenty chrztu i Wieczerzy Pańskiej są również znakiem Kościoła. Nazywam je zastosowaniem słowa. Wielkie Polecenie nakazuje Jezusowi i zawiera napomnienie Jezusa, aby chrzcić w imię Trójcy.

W Ewangelii Mateusza 26, 26 do 28, Jezus ustanawia Wieczerzę Pańską. W 1 Liście do Koryntian 11, 23 do 26, wspomina Pawła o tym samym, co zostało mu objawione przez Pana, mówi. To nie są opcje.

Uznajemy naszych braci i siostry, którzy wierzą w Chrystusa w czymś takim jak Armia Zbawienia, za współwyznawców. Ubolewamy nad faktem, że nie przestrzegają sakramentów chrześcijańskich. To poważne zaniedbanie i w oparciu o standardy historyczne, nie spełnia definicji prawdziwego Kościoła.

Nie mówię, że ludzie nie mogą być zbawieni w takim bycie. Mówię, że brakuje mu jednego ze znaków Kościoła, a główne wyznania chrześcijańskie, ogólnie rzecz biorąc, od wielu lat nie mają znaku dyscypliny. To bardzo smutne, gdy duchowny ewangelii został wyświęcony w starym Zjednoczonym Kościele Prezbiteriańskim, który otwarcie zaprzeczył boskości Chrystusa, a na to zezwoliło prezbiterium, a nie zostało to ukarane, nie zostało to cofnięte przez Zgromadzenie Ogólne.

To fatalny brak dyscypliny. Czy mówię, że wszyscy w głównych kościołach są niezbawieni? Nie mówię tego. Mówię, że jeśli nie przestrzegają dyscypliny w biblijny sposób, który nie tylko jest nakazany, ale ma być łagodnie i duszpastersko stosowany, to nie spełniają norm Kościoła.

Dyscyplinę, widzimy w Ewangelii Mateusza 18, gdzie Jezus daje instrukcje, jeśli twój brat zgrzeszy przeciwko tobie, idź do niego osobiście; Ewangelia Mateusza 18:15 do 17, spróbuj to rozwiązać. Jeśli nie możesz, przyprowadź jednego lub dwóch świadków. Jeśli nie możesz, jeśli on nadal cię nie słyszy, przynieś to do Kościoła, co zrozumiałbym jako przyniesienie tego do urzędników Kościoła, starszych Kościoła, i staje się to Kościołem, bardziej kościelnym sposobem, a dyscyplina ma być stosowana, aby pomóc osobie, która zgrzeszyła, również w utrzymaniu zdrowia ciała, ale przede wszystkim, jak we wszystkim, dla chwały Bożej.

Na przykład trzy cele dyscypliny nauczał reformator Jan Kalwin. Pierwszy List do Koryntian 5, Paweł nie może w to uwierzyć. Nie słyszano nawet wśród pogan, wśród ludzi niezbawionych, pogan i tych poza przymierzem, że mężczyzna żyje ze swoją macochą tak, jak mężczyzna żyje ze swoją żoną.

Wyrzućcie tego człowieka. Każda dyscyplina ma być naprawcza, a Bóg może jej użyć, aby odzyskać osobę. Znałem historię kobiety i starszych z kościoła wierzącego w Biblię.

No cóż, po pierwsze, przeszło przez kroki i dotarło do starszych, okej? Nie zadziałało z pierwszymi dwoma krokami. Osoba, uh-uh. Dwie lub trzy osoby, nie.

Starsi napominali ją, spotykali się z nią i wysyłali jej listy. W końcu, pod koniec całego procesu, nigdy nie chciała słuchać. Nigdy nie chciała żałować.

Ze smutkiem i może łzami, ekskomunikowali ją, co oznacza, że nie osądzamy twojego zbawienia, ale od twojego ciągłego braku skruchy do wyraźnych biblijnych apeli, odmawia ci się dostępu do Wieczery Pańskiej, co oznacza, że żyjesz jak niezbawiona kobieta. W końcu ją to złamało. Pokutowała.

To było smutne. Zajął im to całą energię, wysiłek, godziny i pracę. Niemniej jednak byli wiernymi starszymi, a Pan użył tego, aby przynieść uzdrowienie w życiu tej kobiety i w życiu innych, na których miała negatywny wpływ.

Słowo ma pierwszeństwo. Istnieją trzy znaki, ale sakramenty i dyscyplina są zastosowaniami Słowa. Słowo naucza i rządzi dyscypliną.

Słowo jest niezbędne do sakramentów. Możesz mieć tyle wody, ile chcesz. Jeśli nie masz Słowa, słów: „Chrzczę cię w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego”, to nie jest to chrześcijański chrzest.

Możesz mieć tyle chleba i soku winogronowego lub wina, ile chcesz, bez słów ustanowienia. To nie jest Wieczerza Pańska. Sakramenty muszą mieć Słowo, aby były skutecznym sakramentem.

Znaki Kościoła zasługują na więcej, ale poruszymy więcej w naszej dygresji, która pojawia się teraz. Trzy znaki: czyste głoszenie Słowa, właściwe sprawowanie sakramentów. Jestem emerytowanym starszym nauczycielem w Presbyterian Church of America i wierzę w chrzty domowe.

Wierzę w chrzest dzieci. A co z Księgą Dziejów Apostolskich? To sytuacja, w której ewangelia dociera do kultury. Oczywiście, dorośli są chrzczeni, ponieważ byli, zostali zbawieni.

W Dziejach Apostolskich nie ma nawet jednego przykładu sytuacji drugiego pokolenia. W każdym razie, czy mówię, że baptyści nie sprawują sakramentów właściwie? Nie mówię tego. Mówię, że sakramenty są właściwie sprawowane przez prawnie wyświęconego kaznodzieję ewangelii, używając wody, czy to polanej, skropionej czy zanurzonej.

Osobiście wolę polewanie. Jan Chrzciciel przewidywał, że Jezus wyleje Ducha Świętego na kościół. Ja chrzczę wodą.

On będzie chrzczył Duchem. Jezus robi to w Dziejach Apostolskich 2. Metodą, której używa, jest polewanie. Trudno mi powiedzieć, że Jezus zrobił to źle.

Czy mówię, że zanurzanie jest złe? Nie mówię tego. Nie mówię, że posypywanie jest złe. Nie mamy czasu, aby podawać biblijne argumenty za wszystkimi trzema.

Są argumenty, ale mówię to. Chrzest chrześcijański jest słusznie udzielany jako znak, jeśli jest dokonywany przez kaznodzieję ewangelii w imię Trójcy z wodą i słowami: chrzczę cię itd. — kościelna separacja.

Przede wszystkim, kilka terminów. Terminologia jest ważna. Apostazja, herezja i schizma.

Apostazja to porzucenie lub wyrzeczenie się chrześcijaństwa, dobrowolne lub przymusowe. W rzeczywistości szerszą definicją jest wyrzeczenie się wiary, którą kiedyś wyznawano. Można więc mówić o odstępczym mormonie lub odstępczym buddyście.

Nasz kontekst jest chrześcijański. Tak więc apostazja to zaprzeczanie raz wyznawanej wierze chrześcijańskiej. Apostata to ktoś, kto to robi.

A forma czasownika to apostatize , a nie apostatize, jeśli to ma dla ciebie znaczenie. Jeśli jesteś gramatycznym nazistą, jak ja, w każdym razie to nie to samo, co herezja. Ta definicja, którą podałem, pochodzi z New International Dictionary of the Christian Church, nawiasem mówiąc.

Heresy, zwięzły słownik teologii chrześcijańskiej, mówi Millard Erickson, to wiara lub nauka, która przeczy Pismu Świętemu i teologii chrześcijańskiej. Uwielbiam Millarda Ericksona. Uwielbiam jego książkę o teologii chrześcijańskiej.

Używałem go przez wiele lat w moim nauczaniu. Był po prostu księciem kościoła. To pobożny człowiek.

Tyle dobrego zrobił, tyle dobrego. Zamierzam się z nim nie zgodzić, jak widać. On i ja, przemawiałem kiedyś na konferencji, na której był głównym mówcą.

Podał mi prawą rękę na znak braterstwa, a ja zrobiłem to samo z ochotą. Ale jeśli herezja to po prostu wiara lub nauka, która przeczy Pismu Świętemu i chrześcijańskiej teologii, cóż, jak mogę to powiedzieć? Erickson jest baptystą. Ja jestem baptystą-pedofilem.

Erickson jest premillenarystą. Nie mam dużego udziału w żadnej z tych rzeczy, ale skłaniałbym się ku bardziej amillenarystycznemu. Wierzy w rząd kongregacyjny.

Wierzę w rządy starszych. Ktoś się myli. I z radością mogę powiedzieć, że Millard może mieć rację we wszystkich trzech kwestiach, ale nie o to mi teraz chodzi.

Oczywiście, mam przekonania co do tego, czego nauczam i w co wierzę, chociaż nie do wszystkiego podchodzę z równym przekonaniem. A niektóre z tych spraw nie są dla mnie tak ważne jak inne, ale to już inna historia na inny dzień. Ale o to właśnie chodzi.

Nie zgadzamy się w tych trzech kwestiach. Jeden z nas się myli. Może obaj się mylimy.

Może on się myli w jednym, a ja w dwóch. Nie wiem, ale nie nazwalibyśmy się nawzajem heretykami. Więc moja definicja jest silniejsza.

Wiara lub nauka, która przeczy ewangelii. Herezja to nie tylko błąd. Jak zaraz zobaczysz, wszyscy popełniamy błędy.

To jest miażdżący błąd. Chłopcze, nie powinniśmy rzucać tym słowem heretyk. Bracia i siostry w Chrystusie, którzy nie zgadzają się z nami w kwestii chrztu chrześcijańskiego, tysiąclecia lub rządu kościelnego, nie są heretykami.

Więcej o tym za chwilę. Schizma, jak brzmi poprawna wymowa, to formalne i celowe oddzielenie się od jedności kościoła. The Oxford Dictionary of the Christian Church.

Wcześniej cytowałem z Evangelical Dictionary of the Christian Church, New International Dictionary. To jest lepsze dla niektórych amerykańskich rzeczy, ludzi i ruchów. Jak możesz sobie wyobrazić, Oxford Dictionary of the Christian Church jest lepszy dla niektórych brytyjskich rzeczy, ludzi i ruchów.

Terminologia, apostazja, porzucenie wiary chrześcijańskiej, którą kiedyś wyznawano. Przed tym ostrzegają Hebrajczycy 6 i 10. Herezja to potępiająca wiara zaprzeczająca boskości Chrystusa.

SISM, separacja od kościoła. Teologiczna perspektywa na stopnie błędu bardzo, bardzo pomogła moim studentom przez lata. Rozróżniamy nauczanie biblijne; nazwiemy to prawdą.

Błędy, odosobnione błędy. Czy błąd jest kiedykolwiek odosobniony? Może, może nie. Błędy systemowe lub systematyczne to błędy, które przechodzą przez system, potem przez główną szczelinę, główną przerwę, a potem herezję.

Kościół, cytuję Davida Jonesa, starszego profesora teologii w Covenant Seminary w czasie moich lat tam spędzonych. Przeszedł na emeryturę przede mną i teraz jest z Panem. Cytat: kościoły są mniej lub bardziej apostołskie, to znaczy doktrynalnie

czyste lub ortodoksyjne, zgodnie z doktryną ewangelii, która jest w nich nauczana i przyjmowana.

Nawet najczystsze kościoły są podatne na błędy, jak wyraźnie nauczali reformatorzy. Jednak niektóre są bardziej wierne niż inne w wyznawaniu systemu doktryny nauczanej w pismach świętych. Systemowe herezje trudno odróżnić od apostazji.

To znaczy, osoba, która wierzy, że Jezus nie jest Bogiem, czy zaciemnia drzwi instytucji religijnej, czy nie, jest heretykiem, a to jest odpowiednikiem apostazji. Zaprzeczyli prawdziwej wierze, wierząc w błąd. Pozwólcie mi to omówić.

Nauka biblijna to boskość Chrystusa, człowieczeństwo Chrystusa, wcielenie Chrystusa i fakt, że Jezus powróci. Wyznanie wiary apostoła podsumowuje niemal powszechnie akceptowane podsumowanie nauk biblijnych. Błędy.

Kiedyś przydzielałem książkę do hermeneutyki. W tej chwili nie pamiętam nazwy; może kiedyś się pojawi. Teraz to nie jest takie ważne, ale w tej książce autor, dwóch autorów powiedziało McCartney i Clayton, książka McCartneya i Claytona o hermeneutyce, błędna interpretacja wersetu w świętej Biblii Boga jest grzechem. Czasami dawałem testy prawda-fałsz na temat czytań, aby upewnić się, że uczniowie je przeczytali i przeczytali zadania, a ta książka była dla mnie niesamowita. Każdy uczeń przeczytał to stwierdzenie; każdy uczeń je zrozumiał, a połowa uczniów, chociaż powiedziałbym prawda lub fałsz, błędna interpretacja wersetu w Biblii jest grzechem, połowa z nich powiedziała fałsz.

Dlaczego? Zadanie było według McCartneya i Claytona; być może tytuł książki pozwala czytelnikowi zrozumieć coś takiego. Wiedzieli, co było napisane, ale im się to nie podobało, więc połowa z nich dała kciuk w dół i przegrała w teście. Byli mądrzy; wiedzieli, że i tak dałem im kilka darmowych rzeczy, ale czy nie mają racji, McCartney i Clayton? To słowo Boże.

Czy jakkolwiek człowiek, jakkolwiek kaznodzieja, jakkolwiek nauczyciel twierdziłby, że wie wszystko? Próbuję powiedzieć, moi przyjaciele, że to jest jeden z moich dwóch celów w nauczaniu tego stopnia tabeli błędów: wszyscy popełniamy błędy. To jest rzecz pokory, to jest rzecz pokory. Jakub 3, zanim zaczyna sekcję o języku, który jest metonimią mowy, język jest narządem mowy, podstawowym narządem mowy, mówi, niech niewielu z was zostanie nauczycielami, moi bracia, bo zniesiemy surowszy sąd.

To poważna sprawa. Wszyscy popełniamy błędy. Powinno to nas, którzy zajmujemy się słowem Bożym i jego naukami, pokornie nakłonić, prawda? Nie wiemy wszystkiego.

Powinno to również pomóc nam odróżnić kierunki główne od pobocznych, a to właśnie pomaga zrobić ta tabela. Wszyscy popełniamy błędy. Gdybym znał swoje błędy, natychmiast bym ich żałował, a to jest właściwy czasownik, żałować błędów.

Więc wszyscy mamy błędy. W rzeczywistości wielu z nas ma błędy systemowe i zamierzam wymienić i użyć przykładów dotyczących błędów tutaj. Jak powiedziałem, tak pobożny i prawowierny człowiek jak Millard Erickson i ja się nie zgadzamy.

Czy uważałbym mój pogląd na tysiąclecie za ważną kwestię? Nie uważałbym. Mój pogląd na chrzest jest taki, że nie. Uważam, że chrzest chrześcijański jest bardzo ważny, ale przyjmuję chrzest baptystyczny jako ważny chrzest.

Mam nadzieję, że moi przyjaciele baptyści odwzajemnią się tym samym. A rząd kościelny, cały rząd kościelny, John Frame ma rację, to połączenie kongregacjonalizmu rządzonego przez starszych itd. i kierowanego przez pastorów. To połączenie, ale wierzę w rządy starszych, ale czy uważałbym to za równie ważne jak nieomyślność Biblii lub godność Chrystusa? Nie, nie uważałbym.

Ale Erickson i ja popełniamy błędy w tych kwestiach, ponieważ się nie zgadzamy. Żadne z nas nie potępiłoby drugiego. Błąd systemowy jest gorszy.

To błąd, który przewija się przez cały system doktryn. Współautorem książki z Michaelem Williamsem zatytułowanej *Dlaczego nie jestem arminianinem*. Jerry Walls i Joseph Donjell napisali książkę *Dlaczego nie jestem kalwinistą*.

Tak naprawdę, oni zrobili to pierwsi. To długa historia; nie będę się w nią zagłębiać. Ale kochamy się i akceptujemy w Panu.

Jeśli mają rację, mój kalwinizm jest arminianizmem, jest błędem systemowym. Ale oto sedno sprawy. Nikt z nas nie uważa się za heretyka.

Więc zgadnij co, mój przyjacielu? Przyjaciele, wszyscy popełniamy błędy. Uniź się przed Panem. Nie krytykuj swoich braci i sióstr i nie nazywaj ich heretykami, bo mają inne spojrzenie na tysiąclecie lub inne szczegóły wiary.

Jeśli mają inny pogląd na boskość Chrystusa, są poza wiarą. Można być sekciarzem i zostać zbawionym tylko wtedy, gdy wierzy się wbrew naukom sekty. Galatów, przedstawię swój punkt widzenia, odwołując się do Galatów 1 i Filipian 1. Galatów 1, Paweł mówi, że jeśli anioł z nieba lub apostoł, to jest niemożliwe, głosi inną ewangelię, niech będzie potępiony, anatema.

Mówi to dwa razy dla podkreślenia. To jest słowo Boże w ewangelii. To znak kościoła.

Nawet apostołowie lub aniołowie są gorsi, jeśli głoszą coś innego. Filipian 1, Paweł w więzieniu. Niektórzy prawdziwi bracia najwyraźniej zdecydowanie głoszą.

Myszę, że są prawdziwymi braćmi. Zdecydowanie głoszą prawdziwą ewangelię, aby wyprzedzić Pawła. Mówisz, że to chore.

To chore. Co odpowiada Paul? Chwali Pana. Dlaczego? Nie jest zraniony? Prawdopodobnie.

Czy to ma znaczenie? Nie aż tak bardzo. Dlaczego? Ponieważ głoszą prawdziwą ewangelię. Ich postawy są z pewnością okropne, ale w tym, że głoszą prawdziwą ewangelię, raduje się.

Galacjan 1, głosisz inną ewangelię, biada ci. Tak więc wszyscy mamy błędy. Uniż się przed Panem.

Ucz się pilnie, aby zrozumieć system doktryny biblijnej. Ale okazuj miłość i miłosierdzie tym, którzy się z tobą nie zgadzają w niektórych kwestiach. Powtórzę to jeszcze raz.

Te same podobne rzeczy mówiłem, kiedy studiowałem jedność kościoła. Co ja, Peterson, kalwinista, mam wspólnego z arminianami? Co ja, otwarty na Ducha Świętego, ale niecharyzmatyczny lub zielonoświątkowy chrześcijanin, mam wspólnego z charyzmatycznymi lub zielonoświątkowymi chrześcijanami? Co ja, teolog przymierza, mam wspólnego z teologami dyspensacjonalnymi? Wiele. Ojca, Syna i Ducha Świętego.

Krew Chrystusa. Osoba i posługi Ducha Świętego. Niektóre rzeczy z odmianą, oczywiście, rozumienia.

I tak dalej. O Boże. Weźmy się w garść i nie nazywajmy się nawzajem heretykami w stosunkowo drobnych sprawach.

Jest w tym coś więcej. Są w to zaangażowane zasady biblijne. Obowiązkiem pastorów jest ochrona trzody poprzez trzymanie się prawdy.

Dzieje Apostolskie 20 mnie gorszą. Paweł mówi starszym z Efezu, że to rodzaj proto-prezbiteratu, spotykając go w Milecie. Spośród was przyjdą dzikie wilki atakujące trzodę.

Co? Dzieje Apostolskie 20, 28 do 31. Czy ma na myśli liczbę mężczyzn przed sobą? Może, ale mam nadzieję, że nie. Mam nadzieję, że ma na myśli ich kościoły.

Ach, to pierwsze byłoby tak bolesne. Ach. Obowiązkiem pastorów jest chronić trzodę, trzymając się mocno ewangelii.

Tytus 1-9 mówi o kwalifikacjach dla starszych. Nie tylko 1 Tymoteusza 3 to robi, ale Tytus 1 również. A Paweł mówi o starszym; nazywa go biskupem lub nadzorcą.

Słowa te są używane, jak mi się wydaje, w sposób równoległy. Pastor lub pasterz, biskup, nadzorca, starszy lub starszy. Starszy.

Tytus 1:9. Nadzorca musi mocno trzymać się wiarygodnego słowa, jak nauczał apostoł Paweł Tytusowi. I podaje dwa rezultaty tego.

Jedno, starszy kocha. Drugie, niechętnie musi zrobić. Biskup musi trzymać się mocno wiarygodnego słowa, jak nauczano, aby mógł udzielać nauk w zdrowej doktrynie.

Cieszę się, że mogę prowadzić te wykłady dla biblicalelearning.org, nawet gdy cieszę się, że mogę nauczać ewangelii i więcej teologii wierzących na Ukrainie poprzez posługę RITE, Reformed International Theological Education. Jakież to błogosławieństwo pomagać ich braciom i siostram, zwłaszcza teraz, gdy ich kraj jest w stanie wojny. Cieszę się, że mogę służyć jako teologiczny konsultant ds. ewangelizacji dzieci.

Wszystkie te rzeczy radują moje serce. Nie raduję się, że muszę przeciwstawiać się błędowi, ale muszę przeciwstawiać się błędowi. Starszy musi mocno trzymać się wiarygodnego słowa, jak nauczano, aby mógł udzielać nauk w zdrowej doktrynie, a także upominać tych, którzy jej zaprzeczają.

Jeśli ktoś lubi to za bardzo, dyskwalifikuje się ze starszeństwa, ponieważ starsi nie mają być zadziorni, ale muszą walczyć. Nie chcą walczyć, ale czasami muszą walczyć. Dlatego jest to Tytus 1:9, Dzieje Apostolskie 20:28-31.

Nie będziemy się tam rozwodzić, ale 1 Tymoteusza 4:16, Paweł mówi, uważaj na swoje życie i swoją doktrynę. Heretycy, jeśli są moralni, powinni opuścić kościół. Nie możesz na to liczyć, a może nawet ich motywy nie są dobre.

1 Jana 2:18-20, mniej więcej tam. Wyszli od nas, antychryści, ponieważ tak naprawdę nie należeli do nas. Gdyby należeli do nas, pozostaliby z nami, ale ich wyjście pokazało, że nikt z nich nie należy do nas.

1 Jana 2:18-19, heretycy powinni opuścić kościół, ale co zrobić, jeśli nie odejdą? To bardzo dobre pytanie. Kościoły powinny karać heretyków, którzy nie odejdą. Jest to trudniejsze do udowodnienia, niż mogłoby się wydawać.

Tytus 3:10 i 11 mówi, że daje instrukcje, nie technicznie dla heretyków, ale dla osób wywołujących podziały. Tytus 3:10, co do osoby, która wpatruje się w wizję, po ostrzeżeniu jej raz, a potem dwa razy, nie miej z nią nic więcej do czynienia. Wiedząc, że taka osoba jest skrzywiona i grzeszna, jest potępiona sama za siebie.

Tytusa 2:10 i 11. 2 Piotra 2:1-3 potępia fałszywych nauczycieli. 2 Piotra 2:1-3 oraz werset 9 po prostu ich potępia.

Technicznie rzecz biorąc, nie mówi się, żeby ich wyrzucić, ale na pewno, i wracając do Galacjan 1, jeśli ktoś głosi inną ewangelię, Galacjan 1:6-9, niech będzie przeklęty. Więc nie mogę znaleźć dokładnie wersetu, który to mówi, ale na pewno jest to dobry i logiczny wniosek z biblijnego nauczania. Kościoły powinny karać heretyków, którzy nie odejdą.

Tytus 3:10 i 11 podaje równoległą instrukcję dotyczącą dyscyplinowania ludzi wywołujących podziały. 2 Piotr 2:1-3 i 9 potępia fałszywych nauczycieli. Galatów 1:6-9 czyni to samo.

Skazuje ich na piekło. Oto więc zasady biblijne. Pastorzy powinni chronić trzodę, trzymając się mocno prawdy, w tym ganiąc błędy.

Po drugie, heretycy, jeśli są, jeśli mają integralność, powinni opuścić kościół. Opowiem ci zabawną historię. Redagował ją mój przyjaciel, Alan Gomes. Oto dobra reklama dla niego: „Whatever It Is” Zondervana, 16 tomów przewodników po religiach i kultach świata.

Gomes jest wieloma rzeczami. Jest bardzo dobrym teologiem historycznym. Jest również ekspertem od kultów.

Jest ekspertem od unitariańskich, uniwersalnych unitariańskich i tak naprawdę wszystkich kultów, ale specjalizuje się w niektórych z nich. O tak, unitariańscy unitariańscy. Opowiada historię, opowiada historię, niesamowita rzecz: unitariańskie kościoły uniwersalne.

Czy rozumiesz, w co ci ludzie nie wierzą? Nie wierzą, że Jezus jest Bogiem. Nie wierzą w piekło. Nie wiem nawet, czy wierzą w jakiegokolwiek niebo lub nowe niebo i nową ziemię.

Są naprawdę daleko poza granicami ortodoksji. No i co zgadnijcie? Kościoły UU rosną, korzystając z zasad wzrostu kościoła. To po prostu trochę smutne.

Widać, że jeśli dajesz kawę i pączki i jesteś przyjazny, możesz wciągnąć ludzi nawet w heretyckie sytuacje. I oto, oto zabawna rzecz. To trochę chore, ale śmieszne.

Gomes mówi, że niektórzy starsi unitariańscy unitarianie nie lubią zasad wzrostu kościoła, które są wykorzystywane do zdobywania zwolenników, ponieważ, cytuję, nawet mówią ludziom o Jezusie. To znaczy, niektórzy z nich mają integralność i nie pójdą na kompromis ze swoimi herezjami, zaprzeczając boskości Chrystusa. O mój Boże.

Kościół chrześcijański powinien karać heretyków, którzy nie chcą odejść. Chrześcijanie powinni oddzielić się od kościoła, który odrzuca znamiona kościoła. To nie jest dla mnie trudna rzecz do powiedzenia, ale mówię to jako teolog ewangelicki.

Drugi Samuel szósty, nasz własny kościół tutaj, kościół Przymierza Łaski w St. Charles. Naszym pastorem jest dr Van Lees, który głosi słowo Boże poprzez księgi, jedną księgę Biblii po drugiej, jasno wyjaśniając Biblię z miłością i radością w sercu, jasno przedstawiając prawdę, gdy dochodzi do fragmentu o błędach. Tak też robi.

Rodzice mojego przyjaciela odwiedzali kościół. Szli do innego kościoła, którego nazwy nie ujawnię w tym filmie. A on, on, fragment przed nim mówił o fałszywych naukach i herezjach w dniach ostatnich.

I pozwolił mu latać, pozwolił mu się rozerwać. A po kazaniu, droga matka powiedziała, mężczyzna i jego żona, powiedziała, słyszymy to co tydzień w naszym kościele. A ja powiedziałam, dlaczego tego nie zostawisz? I tak zrobili.

Słyszała herezję charakterystyczną dla ostatnich dni, co tydzień w swoich kościołach głosząc kazania. O, mój Boże. Chrześcijanie pozostawali tam latami z powodu wspólnoty i troski o innych, i byli prawdziwymi wierzącymi, ale nauczanie było złe.

Nauka zaprzeczała ewangelii i potrzebie ewangelii. Chrześcijanie powinni oddzielić się od kościoła, który odrzuca znamiona kościoła. 2 Koryntian 6:14 do 7:1 to klasyczny tekst.

Nie bądźcie nierówno związani z niewierzącymi. Bo jaka jest wspólnota sprawiedliwości z nieprawością? Jaka społeczność światła z ciemnością? Jaka zgoda Chrystusa z Belialem, międzytestamentowym imieniem diabła? Jaka proporcja dzieli wierzący z niewierzącym? Jaka umowa ma świątynia Boga z bożkami? Bo jesteśmy świątynią Boga żywego. Jak powiedział Bóg, zamieszkać wśród nich i będę się przechadzał wśród nich.

Ja będę ich Bogiem. Oni będą moim ludem. Dlatego wyjdź spośród nich i oddziel się od nich, mówi Pan.

Nie dotykajcie niczego nieczystego, a Ja was przyjmę. Będę wam ojcem. Będziecie mi synami i córkami, mówi Pan Wszechmogący.

Ponieważ mamy te obietnice, umiłowani, oczyśćmy się z wszelkiego zmytu ciała i ducha, doprowadzając świętość do końca w bojaźni Bożej. Fragment o nierównym jarzmie, 6:14 z 2 Koryntian, jest często używany w odniesieniu do małżeństwa. W pierwszej kolejności nie mówi o małżeństwie.

Mówi o duchowej jedności. Paweł nie mógł być bardziej stanowczy. Wielokrotnie, straciłem rachubę. Czy sześć razy? Używa słowa, które mówi o wierze, słowa, które mówi o niewierze i słowa, które mówi o jedności.

Wy, wierzący, domyślnie, nie bądźcie nierówno związani, jednością z niewierzącymi. Jakie partnerstwo, słowo unii, ma sprawiedliwość, wiarę, z bezprawiem, niewiarą. Jakie towarzystwo, słowo unii, ma światło, wierzących i ciemność.

Przestaną. To po prostu trwa. On jest stanowczy, powtarzając to w kółko.

Wyjdźcie spośród nich, wierzący; oczywiście, powinni być przyjaciółmi niewierzących. Jak na świecie niewierzący mieliby dojść do wiary? Ale wierzący mają oddzielić się od niewiary. Ponownie, czy mówię o szczegółach wiary? Nie mówię o szczegółach wiary.

Mówię o zaprzeczaniu drodze zbawienia, zaprzeczaniu boskości Chrystusa, zaprzeczaniu podstawom wiary. W naszym następnym wykładzie przejdziemy do rozważenia chrztu i Wieczerzy Pańskiej jako obrzędów kościoła chrześcijańskiego.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doktryny Kościoła i Rzeczy Ostateczne. To jest sesja 9, Znaki Kościoła, Separacja Kościelna i Biblijne Zasady dotyczące Błędu.